

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 230/2023-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Dagmar Matuškovou, advokátkou, Búdková 12, Bratislava, proti rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 7Cpr/3/2011-741 z 21. marca 2019 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 10CoPr/11/2020-802 z 30. novembra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Cdo/139/2022 z 30. januára 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami súdov v jej pracovnoprávnom spore, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľka sa žalobou z decembra 2011 proti žalovanej – [REDAKOVANÉ] v Bratislave domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom jej žalobu zamietol. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom na odvolanie sťažovateľky rozsudok okresného súdu potvrdil. Dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd odmietol.

3. Sťažovateľka namieta správnosť a zákonnosť týchto rozhodnutí a z toho vyvodzuje porušenie svojich ústavných práv. Podľa sťažovateľky najvyšší súd sa nevysporiadal s nezákonným postupom okresného a krajského súdu, ktoré nepoužili správny právny predpis a zo skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery. Podľa sťažovateľky žalovaná v konaní nepreukázala, že uznesenie jej akademického senátu o transformácii pracovísk, ich začlenení do jednotlivých fakúlt a znížení počtu pracovných miest sa netýkalo aj pracoviska, na ktorom pracovala ako riaditeľka,

a krajský súd vo svojom prvom zrušujúcom uznesení jednoznačne deklaroval, že k zrušeniu jej pracovnej pozície nedošlo.

II.

4. Podľa § 123 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť musí obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, a d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

5. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky je zrejmé označenie všeobecných súdov a ich rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam okresného a krajského súdu sa obmedzuje na konštatovanie, že súdy na zistený skutkový stav nepoužili správny právny predpis a zo skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery. Z argumentácie sťažovateľky však vôbec nevyplýva, aký právny predpis bol v jej prípade nesprávne použitý. Rovnako nie je zrejmé, z ktorých skutkových záverov boli vyvedené nesprávne právne závery a v čom má spočívať ich nesprávnosť. Hoci táto argumentácia sťažovateľky smeruje k tomu, že v jej spore malo dôjsť k právnemu omylu, následne uvádza, že žalovaná, ktorá podľa sťažovateľky niesla dôkazné bremeno, nepreukázala ňou konkretizované skutočnosti. Táto námietka však smeruje k tomu, že v spore sťažovateľky malo dôjsť k skutkovému omylu spočívajúcemu v tom, že súd vychádzal zo skutočností, ktoré nebolo možné považovať za preukázané. Z tejto rozporuplnej a heslovitej argumentácie sťažovateľky nemožno vyvodiť konkrétne dôvody, ktoré mali viesť k porušeniu jej ústavných práv. To platí o to viac, že sťažovateľka ich uvádza bez konkrétneho vzťahu k argumentácii okresného a krajského súdu.

6. Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľka stroho uvádza, že najvyšší súd sa vôbec nevyporiadal s nezákonným postupom vo veci konajúcich súdov. K tomu treba uviesť, že sťažovateľka podala dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, pričom najvyšší súd jej dovolanie z oboch dôvodov konkrétnou argumentáciou odmietol. Z formulácie všeobecnej výhrady sťažovateľky vo vzťahu k argumentácii najvyššieho súdu vôbec nie je zrejmé, ktorou z dvoch argumentačných línií najvyššieho súdu, ktoré viedli k odmietnutiu jej dovolania, malo dôjsť k zásahu do jej ústavných práv. Táto všeobecnosť konštatácií a výhrad sťažovateľky vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam všeobecných súdov odôvodňuje záver o tom, že jej ústavná sťažnosť neobsahuje konkrétne skutkové dôvody podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

7. Obdobný záver možno vyvodiť aj vo vzťahu k právnym dôvodom ústavnej sťažnosti. K tomu treba zopakovať už mnohokrát vyslovené východiská. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie

vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

8. Z argumentácie sťažovateľky vôbec nie je zrejmé právne posúdenie či ústavnoprávny záver, v čom mali spočívať či už zjavné skutkové alebo právne omyly namietaných rozhodnutí všeobecných súdov. Neadresné deklarácie o nepoužití správnych právnych predpisov, vyvedení nesprávnych právnych záverov alebo nevysporiadaní sa s nimi v rozhodnutí najvyššieho súdu nespĺňajú obsahovú požiadavku ústavnej sťažnosti, z ktorej musia byť zrejmé konkrétne právne (ústavnoprávne) dôvody, ktoré mali viesť k porušeniu uvedených ústavných práv.

9. Požiadavka na konkrétnosť skutkových a právnych dôvodov ústavnej sťažnosti nie je bezúčelná. Ide o pokračovanie zásady vyjadrenej v § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti. I keď zákonné pojmy rozsahu a dôvodov ústavnej sťažnosti a konkrétnosti skutkových a právnych dôvodov sú relatívne neurčité, v prípade sťažovateľky z jej ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétnom malo dôjsť k porušeniu jej ústavných práv. Sťažovateľkou široko použité všeobecné pojmy nesprávnosti použitia právnych predpisov, nesprávneho vyvedenia právnych záverov s následným zdôrazňovaním skutkovej otázky neunesenia dôkazného bremena neumožňujú pre nedostatok ich konkrétnosti vyvodiť konkrétny rozsah prieskumu namietaných rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavná sťažnosť sťažovateľky nemá § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ustanovené náležitosti, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2023

Robert Šorl
predseda senátu